

Ode til Enghave Station

Skrevet af Morten Friis, fre, 07/15/2016 - 10:58

Ode til Enghave Station - Nu er den død, Enghave Station, og med den en epoke.

Til EM i fodbold kaldte de sig Probably. Og en ting er sikkert. Det er properly ikke en særlig god idé, men Nicolai Wallner & Co som murbrækkere, at bebygge en industrigrund så brutalt at dens fremtidige beboere ikke kan få vejret for beton og glas og blokerede sigtlinier.

Dengang jeg skiftede skole. Det var i 5. klasse. I 1975. Der var det fordi min mor havde fundet ud af at mine klassekammerater på den lokale i Alsgade ikke kunne stave deres eget navn eller læse et Anders And blad, men til gengæld kunne få en vikar til at bryde sammen på under fem minutter, hvis ikke med andre metoder, så ved at springe op på bordet og lave helikopteren og at jeg pjækkede hele dagen og lavede ballade. Så skulle jeg gå på den fine Zahles og det var der mit forhold til Enghave Station for alvor begyndte.

Det var et sted fyldt med fare. De penge jeg fik til et månedskort hos DSB brugte jeg til kulsorte vinyler og derfor var det bare med at holde øjnene åbne, for til hver en tid kunne man blive pågrebet af kontrollørerne. Selv på selve stationens nedslidte asfalt, men faren blev proportionelt større når man steg ind i et af de på den tid brune S-tog.

Tricket var at sætte foden i døren, altså holde den åben nok til at man kunne stikke krydderen ud og så, med blæst, regn, hagl eller sne i håret, når man kom ind på Dybbølsbro, at spotte de onde mænd og springe af og spæne op ad trapperne og ud i friheden, hvis der var kontrol. Men selvom angsten sad et sted i hjernen så fyldte den ikke hele kraniet ud og på solskinsdage var Enghave Station en studie i folkeliv.

Der var de pivstive bryggeriarbejdere fra natskiftet, der var C. V. Jørgensens koksgrå komputermænd, der var søde piger med svaj i taljen og hårde blikke, der var høj og lav, alle lidt ludende, lidt modløse, ved tanken om endnu en dag i kapitalens tjeneste og så var der bumserne og narkomanerne, der bare skulle have en håndbajer i rygekupéen eller ind på Hovedbanen efter knark. Der var slagtere og købmænd og ostehandlere og fiskehandlere og værtshusværter, der var på vej ud af den brune togstamme for at forsyne Vesterbros befolkning med fødevarer og lidt til ganen. Der var børnelokkere på vej til Vesterbros Torv, hvor de havde deres helle og dem vidste man godt man skulle holde afstand til.

Enghave Station var en ydmyg station. Kun en trappe ned, et halvtag, sådan lidt en undskyldning for sig selv, men det var helt i sync men resten af kvarteret. En undskyldning for at opbevare de mindre heldige, ludere og lommetyve, men vigtigere end det, selve velfærdssamfundets hjerteblod, arbejderne.

I husrække efter husrække levede de i skøn forening og fagforening og brun sovs og røvballegardiner og cigaræskevæg. Og dem pumpede Enghave Station ud i storbyens stratosfære, klemte al kraft ud af dem og afleverede dem så igen om eftermiddagen for foden af den enlige, den demokratiske trappe som var dagens næstsidste forhindring inden sofa og bajersk øl brygget lige rundt om hjørnet.

Nu er den død, Enghave Station, og med den en epoke. For nu står der firmanavne på stationerne og hvis der havde gjort det dengang, så havde vi s'gu nok skillinget sammen til en passende bombe og blæst lortet ad hækkenfeldt til. For selvom der hverken var eng eller have, så var der folket. Og de betrødte stationens asfalt igen og igen til de en dag lagde sig ned og døde af det. Og det var de almindeligvis godt tilfredse med.